

lige og kyndige. Der er altsaa en væsentlig Forskjel tilstede.

Tscherning: Jeg havde aldrig forstaaet, at Dyrigheds personer kunde være Notarier for blotte Politieordener, og aldeles ikke videre skulde tage Hensyn til den stedfindende Politieorden; jeg havde altid forestillet mig, at, saasnart en Politievrighed blev opmærksom paa en Politieorden — og her vilde det være en Politieorden — skulde den strax ex officio paatale den. Jeg troer, at deri ligger den hele Forskjel, at, da jeg redigerede Forslaget, havde jeg troet, at Dyrigheden gjorde sin Pligt, men at den ærede Rigsdagsgmand tvivler derom.

Rothe: Nei, jeg tvivler ikke derom.

Ordføreren: Ja, jeg maa virkelig drage i Tvivl, at Dyrigheden kunde gjøre Indsigelse mod de paaagældende Mænds Kyndighed; jeg troer, at i det Dieblif, to paalidelige Mænd have underkrevet en saadan Erklæring og Dyrighedens Attest med Hensyn til Understrifternes Rigtighed forlanges, kan Dyrigheden vel være i stor Tvivl, om disse to Mænd ere skikede til at foretage denne Prøve; men i det Dieblif, at det er tilladt Fabrikanten at lade paalidelige og efter hans Skjøn kyndige Mænd — thi hvem skal vel ellers bedømme det — foretage Prøven, troer jeg ikke, at Dyrigheden kan gjøre Indsigelse derimod, fordi den er af den Formening, at de ikke ere kyndige.

Tscherning: Dyrigheden kan tiltvinge sig en ny Prøve.

Ordføreren: Ja, men derved vindes ikke Noget for Fabrikanten.

Tscherning: Ja, saa er der jo Sikkerhed nok.

Varfod: Jeg skal blot med Hensyn til det Forslag, der er stillet af den ærede Rigsdagsgmand for Holbet Amts 2den Valgkreds (Tscherning), og som jeg vil haabe bliver antaget, tillade mig at udtale det Dnsse, at om trent midt i Forslaget de Ord „og med Eds Tilbud“ maatte blive forandrede; jeg veed vel, at det er den almindelige Tankegang i vort hele Retsvæsen, at der skal en Ed til, for at Ordet kan troes; men jeg antager, at netop denne Praxis har berøvet Eden ikke alene Me-

get af dens Hellighed, men ogsaa af dens Betydning, og jeg troer, at vi baade her og mange andre Steder meget godt kunne undvære Eden.

Lunde: I § 17 er der sagt, at den overordentlige Synsforretning ikke maatte forarsage et længere Ophold end nødvendigt, saa at Opholdet i det Høieste ikke maatte være længere end 24 Timer; jeg har til § 25 tilladt mig at stille et Forslag, som tillægger Eieren eller Brugeren af en Dampmaskine, eller især deleshed af et Dampskib, som saaledes lider Standsning, Stadesløsholdelse, naar det maatte vise sig, at han er blevet opholdt uden Grund. Under Forudsætning af, at dette Forslag gaaer igjennem, har jeg ikke villet gjøre nogen Retelse ved § 17; jeg vilde ellers finde det rigtigt, at det blev bestemt, fra hvilket Tidspunkt disse 24 Timers Ophold skulde regnes; thi det er klart, at det ikke er ligegyldigt, om man regner de 24 Timers Ophold fra det Dieblif Dampskibet anløber Stationen, eller fra den Tid Dampskibet er færdigt til at seile; i det ene Tilfælde vil det ikke skade synderlig meget, men i det andet Tilfælde er det høist rimeligt, at det vil forarsage Bedkommende et meget stort Tab. Altsaa, under Forudsætning af, at det Forslag, der er stillet til § 25 af Udvalgets Minoritet, bliver antaget, finder jeg ingen Anledning til her at stemme imod § 17, men vil forbeholde mig ved 3die Behandling at tage Hensyn dertil.

Ordføreren: Jeg troer dog ikke, at der kan være den ringeste Tvivl om, hvorfra disse 24 Timer blive at regne; de blive nødvendigviis at regne fra det Tidspunkt, da der er nedlagt Forbud imod, at enten Skibet, Dampskjebelen eller Dampmaskinen maa fungere. Visnok kunde Dyrigheden opsætte til det sidste Dieblif at nedlægge Forbud, medens Andre kunde mene, at den allerede kunde have ladet Undersøgelse foretage, medens Skibet dog laa stille, men jeg tillader mig at mene, at det ikke er rimeligt, at Dyrigheden saaledes vilde chicanere, og for det Andet, at der virkelig kan være mange Tilfælde, hvori Dyrigheden først længere Tid efter et Dampskibs Ankomst bliver underrettet om, at der er Grund til at foretage en saadan Undersøgelse. Men det, som det især